

Ellerimden gözlerine akın eden imge topluluğudur bu kalabalık,
bir aşkın göçüdür yüreğimden yüzüne...
Düşün ki leylim mevsim hazandı oralarda
tılsımı üşümüştü aramızda ki şeyin,
saatlerin sere serpe kuluçkaya yattığı o zaman dilimde
yeni bir susma biçiminde kılcal damarlarına konuşlanmıştı aşk.
Gecenin ihtişamlı saltanatından süzülen
kırık bir ışık huzmesiyle düştüm yüzünün gül bahçesine,
büyümekten usanmış çocukluğunun
kurak telaşlarına nemli bir dokunuş getirdim...
Seni sevmek, ışığına kavuşmak için gözbebeklerinin,
bulutlar dolusu yağmur dilemektir.
Sabırsız mevsimler biriktirmektir canım
yeşersin diye yüzünde betimsiz düşler...
Güneş yanığı bir teni vardır aşkın
ama ben incitirim korkusuyla
soğuktan çatlamış ellerin titrekliliğiyle
korka korka sarılıyordum sana,
kokumu bir sır gibi avuçlarında saklayacağımı biliyordum.
Ateşe damlayan bir suydu tutkum
ve yağmura tutulmadan gitme telaşlarımı da seviyordum...
Seni sevmek canım
Herhangi bir denizin fırtınasına yakalanıp
batma tehlikesiyle yüz yüze kalsan,
yakınlarda bir yerde,
sığınacağın bir liman gibi beklemektir...
Seni sevmek yollara bilenmektir biraz da...
Bana öyle gel ki yürüdüğün yolların kalbi sıkışsın,
senden önce yazdığım bütün şiirler ölsün! ..
İlahi ecrim;

Gelirken eski anların kokusunu getir avuçlarında.
Esintilere saçının bir telini emanet bırak.
Seni sevmek " kezzap yakıcılığını hisseden teni,
gül suyu yağmurlarıyla yamalamaktır"...